George Sand og George Eliot.

Aforismer

af

Robinson.

For Evropas og Amerikas Læseverden er det nu ingen Hemmelighed, at disse to Forfattermærker har gjort Tjeneste som mandlige Masker for Kvindeansigter.

Rivalerne i den store objektive Fortællings Kunst paa hver sin Side af Kanalen, Tidens mest geniale Kvinder, to klassisk mønstergyldige Stilister havde, for at blive selvstændig bedømt, begge skjult sig i Mængden blandt den skrivende Samtids skæggede Skarer.

Endnu saa nylig som nogle Aartier tilbage førte denne Forsigtighedsregel visse Fordele med sig. De stilfærdigere Bevægelser, den rene, bløde Stemme, den fodside Dragt udgjorde f. Ex. for 30 Aar siden langtfra begunstigende, ja næppe nok formildende Omstændigheder, naar det gjaldt Offentligheden.

Hvorimod nu det Tidspunkt turde være ikke saa meget langt borte, da i Steden derfor Ungersvende med Forfatterbegavelse ville prøve deres Lykke under et kvindeligt Navns Slør. Saa meget mere almindeligt, — følgelig i Mængdens Øjne ogsaa mere almengyldigt — end Fortatterens vil Forfatterindens Kald sagtens snart være.

Dette er nu ikke bare Spøg. Ti Kvinderne have meget mere usagt end vi. Og Verden trænger til at faa det at høre

Men en lille Smule Spøg er det alligevel. Ti Evropas Forfatterinder have anselige Debetposter paa deres litterære Konto: tre Fjerdedele af den hele Masse engelske, tyske og franske Tendensromaner. Og intet har nogen Sinde været mere til Hinder for den almindelige Udvikling af en ægte litterær Interesse end netop denne Overflod paa dialogiserede Afhandlinger i c o m m e-i l-fa u t-Moralen.

Nej; vil man se vor Tids kvindelige Forfatterskab fra den stærke Side, da maa man søge særlig samvittighedsfuldt i Opponenternes Rækker, søge i Kredsen af dem, som har begyndt at gjøre mer eller mindre tiltalende Oprør mod det gode Selskabs farisæiske Sædelære og mod Verdens, Skinnets,